

بکده کوه کوه کوه

بازار

در بازار

می دود در بازار

می دود کوه

می دود جنگل کوه

می دود رود

می دود آب

می دود در کوه

می دود کوه

می دود در کوه

می دود در کوه

می دود در کوه

می دود کوه

می دود کوه

می دود در کوه

می دود در کوه

می دود در کوه

رشته کوه

صدورستان راوی بیستم و دوازدهم را به یکی از بهای ...
عشای آریه از خود آن ...
نام خاسته است که بر این بنده ...
صدورستان راوی بیستم و دوازدهم را به یکی از بهای ...

دوست بسیار عزیز و شایسته سرکار خانم **والله اعلم** اصفهانی پس از عرض کردم. نامه پیر از زبان را دریافت کردم. خواندم. دلم گرفت!

دلم گرفت؛ چون نامه تان به من می گفت که کوه شما را با آنچه در صحنه داخلی کتاب که امشب از آن نوشته ام دگر کرده ام. در نامه تان نوشته آمد که [با همان «قطره شعر» شما یا «در قطره» را که در واقع دو جهان نگی با دو احساس متضاد را بیان می کند]. که امقطره شرمین؟! کوی کسم بود و کماهی پیش آمده است و آن بود که نام باید از آنجا ناسی شده باشد که او را تا شرف خودم را از سر تان با همان واژه های شعری تان بیان کرده ام و تا شایع عرض آن را افعی بنویسم، محمودی نوشته ام و از این نظر که در سر منده هستم و خودم را نمی بخشم! در برد دو جهان نگی با دو احساس متضاد. حق با شما است. والله پس از خواندن نامه تان و در باره خواندن شعر و سرود و تصاویری که به هنگام خواندن شعر در ذهن می آمد، متوجه آن تصاددم و دیدم که در این باره همان جمله [من و او که ای می نشینم] آب بی خورد! تو متوجه می دهم!

اگر مادان مانده باشد در **امکان** در رسان دانگاه، پس از آنکه شعر در قطره را بخوانید، رو به مصفا حاضر در این گوید و گویند که اگر چشم ها بیان را ببندید،

سَعْرًا كَهَيْتِ اصْبَسْ خَوَاهِدْ كَرْدَ [فصل به معنی] . من هم کجی از همان افراد درون سالن بودم که
سَمِیْمًا بِمِ رَابِعَ وَهْمِ دَجُودِ كُوسِ سُدْمِ . آنوقت سَعْرَدِ دَرَقَطَارِ ، سَمَا ، بر آبا خوردن برد
آسمان سُدْمِ ، كُوهِ سُدْمِ ، هِنَكِ بِنِزَانِ بَدْمِ و و قِیِّ حَیْمِ هَامِیْمِ رَا بَا زَكُوْمِ
و به همین نگاه کردم ، دیدم الله سَعْرُ رَعِصِ كِنَانِ اَز بِلَا بِه زَمِنِ آدِ وَاَنْ اَلِهْمُ
سَعْرُ هَمَانِ رُؤَالِهْ بَدْمِ كِه دَر كَالْبَدْسِ اَرَامِ نَمَا كَرَنْتَ و هُنُوزْ هَمِ قِیِّ خَوَاسْتِ بِرُو اَز بِنْدِ ،
اَمَّا اَنْ زَعْمِ كِلِ مَنْ جَوَاكُوهِ اِیِّ نَشِیْمِ] بِه دَسْتِ دِیَالِیْسِ بِجِدِهْ بُوَدِ و قِیِّ كَذَابْتِ !
بَدْمِ كِه بَاهِمِ ، بِاَجْمَعِ دُوسْتَانِ بِه رَسْتُو اِنْ رَفِیْمِ ، صَدِیْقِ سَمَا رَا بُوَدِیْمِ كَفَعْمِ كِه قَطَارِ
سَعْرُ سَمَا بِرَا بَا خُورُسِ بِرِدِ و هُنُوزْ هَمِ كِه هَسْتِ دَارْمِ هِی رُوْمِ و دِكْمِ ، دَر اَنْ
لَحْظِهْ ، فَرَصْتِ اَنْ كُنْدِ كِه كُوْمِ] اَمَّا اَنْ مَنِ جَوَاكُوهِ اِیِّ نَشِیْمِ ، بَلْكَ اَرْدِ] .
و قِیِّ خَوَاسْتِ كِتَابِ كَدَامِ عَمَّنْ اَبَادِ رَا بِرَوَايَانِ نَقِیْمِ ، دُوبَارَهْ سَعْرُدِ دَر قَطَارِ ، رَا خَوَانِدَم . بَا
رَسِیْمِ بِه [مِی دُودِ زَنْدِی خَوَاهِ و نَا خَوَاهِ] . جَذِبِ سَعْرُ حَیْمَانِ بِرَا دَر خُورُسِ بِمَیَا ذَهْ بُوَدِ كِه
نَا خُورِ اَكَا هِ اِیْنِ كَلِمَاتِ بِه رِزَانِمِ اَعْدِ [مِی نُؤْمِ ، مِی نُؤْمِ ، مِی نُؤْمِ ، آه !] . اِیْنِ بَارِ
[مَنِ جَوَاكُوهِ اِیِّ نَشِیْمِ] مانع سفر درونی من نشده بود . چرا؟ چون سَمَا اَنْ رَا
دَر حَالِیْهُ نُوَسْتَهْ بُوَدِیدِ ! مَازَهْ مَدَّجَهْ سُدْمِ كِه اِنْكَارِ ، دَر هَمَانِ رُوزْ هَمِ كِه سَمَا سَعْرُ رَا
مِی فَرَا نِزْدِهْ اِیْدِ ، هَمَّ [دُوبِیْنِ] هَاتِی كِه دَر سَعْرُ اَعْدِهْ اَسْتِ ، دَر زَهْنِ مَنِ سَبَدِیْسِ بِه
[سُدْمِ] مِی كُنْدِهْ اَسْتِ ! وَا آنوقت ، آسمان می سُدْمِهْ اَم ، كُوهِ مِی كُنْدِهْ اَم ، هِنَكِ بِنِزَانِ بَدْمِ
مِی كُنْدِهْ اَم و هَمِنِ [سُدْمِ] هَا بُوَدِهْ اَسْتِ كِه دَر بَیَانِ نَعْرَمِی خَوَاسْتِهْ اَسْتِ
كِه جَلِهْ [مَنِ جَوَاكُوهِ اِیِّ نَشِیْمِ] رَا اَلْبُغْدِ ! نَبَا بِرَا مَنِ ، اَنْ [آه] اِی كِه دَر
پِیْسِ اَنْ [مِی نُؤْمِ ، مِی نُؤْمِ ، مِی نُؤْمِ] هَا ، اَعْدِهْ اَسْتِ ، نَهْ اَنْ [آه] اِی اَسْتِ
كِه سَمَا اَنْ رَا بَیَانِ اَنْدِهْ پِزْنِی وَا اَشْكَارِهْ اَنْسَانِ هَا دَر بَرَا بِرِ نَابُودِی و دِرْگِ
دَالِیْهِ اِیْدِ ، بَلْكَ [آه] اِی اَسْتِ پِزْنِی سَادِی ، پِزْنِی زَنْدِی بُوَلُودِی . و به همین
دِیْسِ اَسْتِ كِه قِیِّ سَمَا دَر نَیْمِ تَانِ مِی نَدِیْعِیْ كِه [و سَمَا وَا سَمَا هُنُوزْ مَازَهْ رُوحِ دَر قَطَارِ] رَا
تَعْبِیْرِ دَادِهْ اِیْدِ كِه اَهْلِمِیْنَانِ خُورِ دَانِ بِرَا اَنْ بَا وَرِ نَازِ دِ و قِیِّ دَاشِ كِه بِرُوَسِ سَیْفِ هُنُوزْ پِزْنِی كُنْدِ
آه خَوَاهِدِ كُنْدِ . بِنَظَرِ بَا زِی بَا وَرِ اَوْرُكَا نِ اَسْتِ و قِیِّ مِی اَعْرَابِهْ كِه زَنْدِهْ بَادِ ! [دَلْمِ مِی كُنْدِ
و خُزْمِ رَا مَعْنِی خَشِیْمِ ، كِه اِنْگِرِ جَذِبِ خُودِ اَلِهْمِ سَعْرُ بُوَدِهْ اَسْتِ كِه سَرَا حَیْمَانِ اَز فِزْدِی خُودِ كُنْدِ
و به سویی او پرتاب کرده است . اَمَّا اِنْكَارِ نَابِ اَو بِیْسِمِ و دَر آغُوشِی كُنْمِ ،
بَرِیْدِیْمِ ، بِرِیْدِی حَزْیِ كَزْكَارِ دَر اَعْدِهْ اَسْتِ ! رُؤَالِهْ نَعْرَمِی [مِی دُودِ] هَا كِی سَعْرُ
نُؤْمِ سَكُوْیْ كُنْدِهْ اَسْتِ بَرَا بِرِی اَو پرتاب کردن من به سویی [مِی نُؤْمِ] هَا مِی !

برای تمام رقصان [تالپان تالپان] و بی رنگی برای دگر رنگی برای دگر رنگی برای دگر رنگی
برودت بی نظری ، ترا از خانه در آوردند ، در مورد رنگی های شادمانه در برید . سانسای نسبی ای از آن است .
نموده . کثیر است تا مشی از این خواجگاری کثوره ام طلب را در زنگار . حواصلا بقدم من سَمَا را هفتی دوست دارم .
برای تمام رقصان [تالپان تالپان] و بی رنگی برای دگر رنگی برای دگر رنگی برای دگر رنگی
برودت بی نظری ، ترا از خانه در آوردند ، در مورد رنگی های شادمانه در برید . سانسای نسبی ای از آن است .
نموده . کثیر است تا مشی از این خواجگاری کثوره ام طلب را در زنگار . حواصلا بقدم من سَمَا را هفتی دوست دارم .